

питание за християнитѣ и спасение за душитѣ имъ; какъ таксидиотитѣ подтиквали съ разни обещания лековѣрния и нещастенъ народъ да посещава мѣнастиритѣ имъ; какъ тѣ смѣтали за смъртенъ грѣхъ прочита на по-сериозни книги и препоръчвали най-долнокачествени брошури, изпълнени съ суевѣрия; и какъ тѣ приготвяли отъ човѣшки кости, събирани по гробищата, разни мощи на светци, за да ги продаватъ на довѣрчивия набоженъ народъ. Самъ Селимински изучва отблизо тѣзи мошеничества на таксидиотитѣ, когато пребивавалъ на Атонъ, и такива той си спомня да е виждалъ и по-рано въ Кидония, гдето нѣкой си препараторъ на „свети кости“ му признавалъ цинично своя непочтенъ занаятъ.

Отъ този тъменъ свѣтъ на невежеството и порока, тѣй неприветливъ за всѣки идеалистъ, който жадува за просвѣта и народополезна работа, Селимински се отвръща бързо. И всрѣдъ разгара на революцията той не намира друго поприще за себе си, освенъ това на прѣко участие въ светата борба, увлѣкла всички доблестни гърци, наредъ съ едновѣрнитѣ имъ българи. Отпочиналъ малко, той отива да се запише въ полковетѣ, които ратуватъ срещу редовната турска войска. Но, по непреодѣлима скромность, и за това си дѣло той не споменува нищо въ мемоаритѣ си, и само отъ едно свидетелство, издадено много по-късно (1844 г.), се учимъ, че той взелъ като офицеръ участие въ много сражения „срещу врага на вѣрата и отечеството“ и че изпълнилъ дълга си „съ голѣмо усърдие, храбрость, вѣрность и послушность.“ Свидетелството е подписано отъ трима прочути войводи на революцията, Мавромихали, Яни Коста и Хаджи Христо. Нѣкои предполагатъ, че Селимински ще се е сражавалъ подъ командата на сънародника си Хаджи Христо, съ когото и по-късно, като студентъ въ Атина, е поддържалъ доста близки връзки. Но нѣщо поопредѣлено не ни предава никой. Какво би трѣбвало да си представяме подъ думитѣ на Селимински: „бавихъ се изъ Пелопонезкитѣ страни, видѣхъ се съ капитанитѣ на грѣцкитѣ възстаници“, или (въ спомена за Сливенското народно братство): „напуснахъ Гърция, гдето участвувахъ въ възстанието презъ 1821—1823 г.“, трудно е да се посочи. Така ние сме принудени да си мислимъ революционната дейность на съгражданина или племенника на Хаджи Петра Моралията еднич-